

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 19. marts 2014
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: David Neutzsky-Wulff
Sagsnr.: 2014-0038-0020
Dok.: 1055872

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 3 vedrørende forslag til folketingsbeslutning om en rocker- og bandepakke (B 37), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 31. januar 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karsten Lauritzen (V).

Karen Hækkerup

/

Lise Bitsch

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 3 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til folketingsbeslutning om en rocker- og bandepakke (B 37):

”Ministeren bedes redegøre for, hvordan ministeren mener, at grundlovens bestemmelser om f.eks. forsamlingsfrihed umuliggør at stramme rockerloven.”

Svar:

1. Efter rockerloven, jf. lov nr. 907 af 15. oktober 1996 om forbud mod ophold i bestemte ejendomme, som ændret ved lov nr. 406 af 26. juni 1998, skal følgende betingelser være opfyldt for, at politiet kan forbyde en person at opholde sig i en bestemt ejendom, f.eks. en rockerborg:

Ejendommen tjener som tilholdssted for en gruppe, som den pågældende person tilhører eller har tilknytning til, jf. § 1, stk. 1, nr. 1.

Den pågældendes tilstedeværelse i ejendommen og omstændighederne i øvrigt skønnes at indebære risiko for angreb, der vil være til fare for personer, der bor eller befinder sig i nærheden af ejendommen, jf. § 1, stk. 1, nr. 2.

Det angreb, der er risiko for, må antages at være led i et gensidigt opgør mellem grupper af personer, hvor der på begge sider anvendes voldelige midler, herunder skydevåben og sprængstoffer, jf. § 1, stk. 3.

2. Efter grundlovens § 79, 1. pkt., har borgerne ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Højesteret har i en dom fra 1999, der omhandlede rockerloven, (UfR 1999, side 1798 H) udtalt følgende om grundlovens § 79:

”Denne bestemmelse om forsamlingsfrihed er ligesom bestemmelserne om ytringsfrihed i § 77 og foreningsfrihed i § 78 en nødvendig og selvfølgelig forudsætning for et demokrati. Af hensyn til muligheden for gennem forsamlinger at befordre meningstilkendegivelser sikrer bestemmelsen, at forsamlinger kan afholdes uden forudgående tilladelse fra en offentlig myndighed og ikke vilkårligt kan forbydes. Bestemmelsen hindrer imidlertid ikke, at der ved lov fastsættes regler, som - uden at være rettet mod en forsamlings meningstilkendegivelser - begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd. Sådanne begrænsninger må dog ikke gå videre end, hvad der er

nødvendigt for en sådan beskyttelse, jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 11.”

Ved dommen fandt Højesteret, at rockerloven ikke var i strid med grundlovens § 79.

I præmisserne til dommen anførte Højesteret – efter at have henvist til, at der efter loven gælder strenge betingelser for at nedlægge forbud – bl.a. følgende:

”Lovens forbudsordning er begrundet i hensynet til beskyttelse af omkringboende og forbipasserende. Den er ikke rettet mod gruppens forsamling som sådan eller dens adgang til menings-tilkendegivelse. En afskæring af vedkommende gruppe fra ophold på den pågældende ejendom medfører, at den bliver uegnet som angrebsmål. Lovens forbudsordning må derfor anses for egnet til at opnå det formål, den forfølger. Ordningens betydning for grupper, som gennem deltagelse i gensidigt væbnet opgør selv har gjort sig til angrebsmål, er beskeden i forhold til den tilstræbte beskyttelse af omkringboende og forbipasserende, der uforskyldt udsættes for fare. Ved gruppernes fortsatte tilstedeværelse på deres kendte tilholdssteder ville denne fare for udenforstående kun kunne afværges effektivt ved en så omfattende politiindsats, at følgerne heraf ville være langt mere indgribende.”

3. I forhold til grundloven er det nødvendigt at fastholde, at en regulering af den karakter, der findes i rockerloven, kræver, at der foreligger tilstrækkeligt konkrete og tungtvejende forhold, der kan gøre denne regulering påkrævet. Dette er baggrunden for, at der i rockerloven er opstillet nogle nærmere betingelser for anvendelse af lovens forbudsordning – betingelser, der som anført ovenfor indgår i Højesterets argumentation for, at rockerloven ikke er grundlovsstridig (herunder betingelsen om, at gruppen gennem deltagelse i gensidigt væbnet opgør selv har gjort sig til angrebsmål).

Der kan i øvrigt henvises til de tidligere besvarelser af spørgsmål nr. 2 vedrørende beslutningsforslag B 73 og spørgsmål nr. 924 (Alm. del) fra Retsudvalget (begge fra folketingsåret 2012-13).